

Dalfsen, 28 juni 2014

Aan de gemeenteraad van de Gemeente Dalfsen.
C.c.: Wethouder Agricola

INGEKOMEN		
- 2 JULI 2014		
Zaak	Stuk	UVB
JSS	21097	
	meB	J

Geachte raadsleden

Uw beraadslaging afgelopen maandag 23 juni over mijn aan u gericht verzoek betreffende uitstel van agendapunt 14 heb ik met aandacht gevolgd. Ik dank u voor uw bereidheid de agenda zodanig aan te passen dat dit mogelijk wordt.

Ik realiseer mij dat u veel belangrijker beslissingen moet nemen en dat het raadswerk u veel tijd kost, maar desondanks verzoek ik u mij toe te staan om hier n.a.v. de gevoerde discussie nog iets over te zeggen. Het gaat hier weliswaar slechts om één gezin maar er zitten aan dit onderwerp m.i. toch wezenlijke bestuursrechtelijke aspecten. Ik vind dat deze in de juiste verhouding moeten worden weergegeven en de zaak niet ingewikkelder moet worden gemaakt dan deze in werkelijkheid is. En dat men redelijkerwijs moet teruggaan naar een exacte weergave van wat de rechter in de uitspraak heeft gezegd. O a de navolgende tussen " " geplaatste citaten:

"NU DE RAAD GELET OP HET VORENSTAANDE HET STANDPUNT HEEFT INGENOMEN DAT PERMANENTE BEWONING DOOR [APPELLANT] RUIMTELIJK AANVAARDBAAR IS, heeft de raad IN REDELIJKHEID NIET KUNNEN AFZIEN van het in het plan opnemen van persoonsgebonden overgangsrecht ter zake."

Een, ook volgens geraadpleegde deskundigen, belangrijke overweging welke een analoge interpretatie niet uitsluit en aanleiding geeft tot de volgende, m.i. volstrekt logische, vragen: Als ruimtelijk aanvaardbaar is dat de fam. Scholten daar permanent woont. waarom zou die aanvaardbaarheid er dan niet zijn als op dit adres een (zich keurig gedragende) fam. Jansen zou wonen? M a w wat is dan een steekhoudende, anders dan formalistische, reden om dit tot een persoonlijk recht te beperken? En welke, op reële omstandigheden gebaseerde, motivering zou dan ten grondslag liggen aan een besluit om op dit adres te gaan handhaven?

"Ook is het verkrijgen van een persoonsgebonden vergunning NIET GELIJK TE STELLEN AAN het in het plan opnemen van persoonsgebonden overgangsrecht".

De rechter maakt hier dus een duidelijk onderscheid. Er is geen reden om aan te nemen dat de één de ander zou uitsluiten m.a.w. dat de keuze slecht beperkt zou zijn tot één van beide opties. Hierin ligt de kern van mijn bezwaar tegen het aan mij op 18 juni gedane voorstel, d.w.z. dat mijn acceptatie van de vergunning zou betekenen dat wij ons op een contraire wijze zouden moeten inlaten met de opdracht die de ABRvS aan de gemeente Dalfsen had verstrekt. In een schriftelijke reactie op dit gesprek heb ik wethouder Agricola laten weten dat ik dit een onaantrekkelijke propositie vond, ook al omdat ik de noodzaak van deze koppeling niet inzag en heb tevens een alternatief in de vorm van een schriftelijke toezegging aangedragen.

Hieruit blijkt geenszins dat ik de mogelijkheid van het verkrijgen van een vergunning, zoals reeds aan ons toegezegd in februari 2010, zou hebben afgewezen, hetgeen maandag jl uit de reactie van de wethouder ('hij voelde er niets voor') zou kunnen worden afgeleid.

"Door niet in persoonsgebonden overgangsrecht te voorzien heeft de raad het plan in zoverre VASTGESTELD IN STRIJD MET EEN GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING. Het bestreden besluit is in zoverre GENOMEN IN STRIJD MET ART.3.1, EERSTE LID, VAN DE WRO."

Dit is derhalve duidelijk een zaak tussen de RvS en de Gemeente Dalfsen en ik zie geen enkele aanleiding of motivering om me daarin te mengen of daarin betrokken te worden. Dit heb ik aangegeven in het betreffende gesprek. Het is niet aan mij om, zij het impliciet, aan de RvS te laten weten: 'wat jullie betogen klopt niet, de gemeente weet het beter resp. heeft het beter met me voor'. Ik weet niet wie het bedacht heeft, maar ik meen dat er voldoende ruimte en reden is om daar niet toe over te gaan en om gewoon dit overgangsrecht in het plan op te nemen..

Aan de gemeenteraad van de Gemeente Dalfsen -2 28.06.2014

En daarnaast de mogelijkheid van het aanvragen van een omgevingsvergunning) open te laten. Eerlijk gezegd begrijp ik niet goed waarom, naast opname van deze bepaling in het bestemmingsplan, niet met de toezegging in een kort briefje dat deze bepaling bij actualisatie ook in het volgende plan zal worden opgenomen, kan worden volstaan.

Er is tenslotte naar mijn inzicht nog een andere, m.i. zwaarwegende, reden voor de gemeente om niet af te wijken van de opdracht in deze uitspraak van de RvS. De mogelijkheid van beroep is een essentieel onderdeel van ons democratisch rechtssysteem en als een overheidsorgaan zich niet aan de uitspraak van de (hoogste) rechter houdt, wat voor zin heeft het dan nog voor een betrokken burger om in beroep te gaan? Deze rechtsgang is voor de meesten al een moeizame en qua advies kostbare expeditie in het ongewisse. Dit zou volgens mij ontmoedigend werken en het vertrouwen van de burgers in het openbaar bestuur niet ten goede komen. En volgens de overheid zelf is dit tegenwoordig iets om bedacht op te zijn.

Als een verder ongestoord verblijf voor ons niet additioneel kan worden gegarandeerd door enkel een schriftelijke toezegging dan zullen wij alsnog vragen om ons een omgevingsvergunning te verstrekken.

Ik dank u dat u aandacht hebt willen besteden aan mijn betoog.

Met hoogachting en vriendelijke groet,

J.H. Scholten

Rosengardeweg 47
7722 PT Dalfsen